

blive taget op af Nationalforeningen, blev denne Forening ikke, som det ærede Medlem sagde, modtaget med en vis Bitterhed fra Socialdemokratiets Side, men den var Genstand for ligefrem Had og Forfølgelse og den Skælden og Smelden, som saa ofte vansierer Socialdemokratiets Agitation. Nu har det imidlertid heldigvis vist sig, at den Vej, man den Gang kom ind paa, var den rigtige og har ført til det rigtige Resultat. Det er jo ikke noget uventet, at det private Initiativ har maattet kræve Statens Støtte, thi det har jo været Forudsætningen hele Tiden; at det maatte kunne kræve og gøre Regning paa Statens Støtte. Jeg mener imidlertid, at der ikke er stor Grund til nu at fordybe sig deri, men der kan dog være nogen Anledning til ikke helt at udvise, hvorledes det er gaaet tidligere i denne Sag.

Naar vi nu gennem de Midler, som de to foreliggende Lovforslag vise, søge at fortsætte Kampen mod Tuberkulosen, saa er der en Ting, som jeg tror, vi maa være ganske klare over, og det er, at det neppe vil lykkes os fuldstændig at udrydde denne Sygdom. Kommissionens Forslag har — og vistnok med Rette — vist en vis Forsigtighed, saaledes at man ikke fuldt ud kan gribe ind overalt og faa fat i alle Tilfælde, i alle Arnesteder for denne Sygdom, og saa længe Arnestederne for en Sygdom vedblive at eksistere, vil man altid være udsat for og altid med Sikkerhed kunne regne paa, at Sygdommen vil blive ved, om end man forhaabentlig i meget høj Grad vil kunne begrænse dens Udbredelse. Det er nemlig efter min Overbevisning fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt) udtalte, at Arnestederne for denne Sygdom ligge i de slette Boligforhold baade paa Landet, i Købstæderne og afgjort ogsaa i København. Skulde man denne Sygdom og for øvrigt ogsaa andre Sygdomme og Skader grundig til Livs, vilde det kun kunne ske derved, at man kom disse slette Boligforhold grundig til Livs. Det glædede mig at høre netop det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds udtale Ønsket om at komme disse Forhold til Livs, thi derved begyndte jeg at haabe, at nu maatte det kunne lykkes at faa hans Meningsfæller i Københavns Kommunalbestyrelse til at bevilge de Penge til Nedsættelse af en Kommission til at undersøge disse Forhold og til at forberede et Lovforslag derom, som Kommunalbestyrelsen tidligere har nægtet. Det maa nemlig erindres, som ogsaa tidligere

fremhævet af mig, at for et Par Aar siden fremkom der fra en Kreds ansete Borgere i Adel- og Borgergadekvarteret et Andragende til Justitsministeriet om at faa nedsat en Kommission til at undersøge en Del vanskelige Bygningsforhold særlig overfor Ildebrandstilfælde. Justitsministeriet meddelte derefter Københavns Kommunalbestyrelse, at Ministeriet vilde anse det for rigtigt at faa nedsat en Kommission til at overveje baade Ildebrandsforholdene og de sundhedsfarlige Forhold, der findes adskillige Steder i København. Ministeriet vilde derfor spørge, om Kommunalbestyrelsen vilde være villig til at udrede Udgifterne ved Nedsættelsen af en Kommission til at forberede Lovgivning desangaaende. Men Ministeriet fik et haardhjertet Nej. Men efter det ærede Medlems Udtalelser tør jeg nu haade, at Stemningen har forandret sig saaledes, at man nu kan gøre Regning paa snart at høre fra Kommunalbestyrelsen, at nu ville de fornødne Penge — det er jo forholdsvis ringe Beløb — staa til Raadighed. Jeg har gerne grebet den Lejlighed, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds gav mig, til at bringe denne Sag i Erindring. Det er jo en Sag, der er af stor Betydning særlig overfor det Spørgsmaal, vi her befattede os med, og derfor bør dette Andragende ikke blive ved at ligge hen, uden at der bliver gjort noget og noget alvorligt derved.

Det har selvfølgelig været mig en Glæde at se, at man fra alle Sider i saa høj Grad har kunnet slutte sig til de foreliggende Forslag, fordi det giver mig et velbegrunder Haab om, at det vil lykkes allerede i denne Samling at faa begge Forslagene ophøjede til Lov. Angaaende Punkter, hvor der er rejst Indvendinger mod Forslaget — og navnlig har man jo gjort Indvending imod, at Forslagene ikke i tilstrækkelig Grad have fulgt Kommissionens Forslag —, vil jeg selvfølgelig gerne forhandle baade med det eventuelle Udvalg og det høje Ting. Og jeg nærer ikke Tvivl om, at vi nok skulle komme til Overensstemmelse, idet jeg selvfølgelig har ment at have gode Grunde paa de Punkter, hvor jeg har fraveget Kommissionens Forslag, og paa den anden Side har Kommissionen og de Medlemmer, der slutte sig til den, naturligvis ogsaa ment at have gode Grunde, saa at vi ved at forhandle disse Grunde indbyrdes sikkert ville kunne naa til et Resultat og til Samstemning.

Det store Spørgsmaal, det, som en hel Række ærede Talere har været inde paa, er jo Statens Bidrag til Sygehusbehandling.